

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Krenka, Ph.D., a soudců JUDr. Moniky Vackové a JUDr. PhDr. Filipa Havrdy ve věci

žalobce: Stavební bytové družstvo "Mír" Teplice, IČ 00035351

sídlem [adresa], [PSČ] [obec] zastoupen advokátem Mgr. [jméno] [příjmení], LL.M.

sídlem [adresa]

proti

žalovaným: 1) JUDr. Ing. [jméno] [příjmení], narozen 1. 7. 1983

bytem [adresa]

2) [jméno] [příjmení], narozena [datum]

bytem [adresa], [PSČ] [obec]

3) Ing. [příjmení] [příjmení], narozena [datum]

bytem [adresa], [PSČ] [obec]

4) Ing. [jméno] [příjmení], narozena [datum]

bytem [adresa], [PSČ] [obec]

5) [jméno] [příjmení], narozen [datum]

bytem [adresa] 71 [obec]

6) Mgr. [jméno] [příjmení], narozen [datum]

bytem [adresa], [PSČ] [obec]

7) Mgr. [jméno] [příjmení], narozen [datum]

bytem [adresa], [PSČ] [obec]

8) [jméno] [příjmení], narozen [datum]

bytem [adresa], [PSČ] [obec]

9) Ing. [příjmení] [příjmení], narozen [datum]

bytem [adresa]

všichni žalovaní zastoupeni: Mgr. Ing. [jméno] [příjmení], advokátem

sídlem [adresa]

za účasti vedlejšího účastníka: [osobní údaje vedlejšího účastníka]

sídlem [adresa]

o zaplacení částky 529 720 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaných proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. května 2022, č. j. 68 Cm 43/2019-163,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že se žaloba o zaplacení částky 529 720 Kč s příslušenstvím proti všem žalovaným zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalovaným náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 1 166 826 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalovaných.
- III. Žalobce je povinen nahradit vedlejšímu účastníku náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovaným zaplatit žalobci společně a nerozdílně částku ve výši 529 720 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9,75 % p.a. jdoucím od 9. 4. 2019 do zaplacení (I. výrok), dále nahradit žalobci společně a nerozdílně náklady řízení ve výši 163 260 Kč (II. výrok), ve vztahu mezi žalobcem a vedlejším účastníkem řízení na straně žalovaných rozhodl, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení (III. výrok).

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce, který je bytovým družstvem, domáhal po žalovaných jako členech svého představenstva (a žalovaném č. 1 jako jeho předsedovi) náhrady škody, kterou měli žalovaní způsobit tím, že v rozporu s povinností počínat si jako řádní hospodáři rozhodli o vyplacení odměny žalovanému č. 1, za splnění stanovených úkolů, ačkoli shromáždění delegátů neschválilo ani výši odměny, ani objektivní kritéria pro její určení představenstvem. Předmětem tohoto sporu jsou konkrétně odměny za splnění stanovených úkolů v celkové výši 529 720 Kč sestávající se z částky 178 600 Kč představující doplatek odměny za rok 2016 a částky 351 120 Kč, která je doplatkem odměny za rok 2017. Žalobu podal za žalobce člen družstva, který se v průběhu řízení stal jeho předsedou.

3. Žalobce tvrdil konkrétně, že mezi žalovaným č. 1 a žalobcem byla dne 16. 5. 2016 uzavřena smlouva o výkonu funkce, která v článku III. (Odměňování) vázala výši odměny žalovaného č. 1, případně další plnění s funkcí související na obsah zásad odměňování členů orgánů družstva schválených shromážděním delegátů. Jiná odměna nebyla ve Smlouvě o výkonu funkce sjednána. Smlouva

o výkonu funkce, resp. její vzorové znění bylo schváleno shromážděním delegátů žalobce dne 17. 5. 2016. To zároveň schválilo i zásady odměňování členů orgánů družstva s účinností od 1. 6. 2016, jejichž článek 6 dával představenstvu možnost přiznat předsedovi představenstva mj. odměnu za splnění stanovených úkolů v maximální výši 0,5násobku základní odměny. O stanovení úkolů nebo vyhodnocení jejich plnění shromáždění delegátů nerozhodovalo, úkoly

určovalo vždy představenstvo, které zároveň hodnotilo, zda byly splněny. Podle žalobce jsou uvedené zásady v rozporu s ustanovením § 656 písm. c), e), a § 669 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále též jen, z. o. k.), čehož si členové představenstva museli být vědomi. Jestliže přesto odměny žalovanému č. 1 schválili, postupovali v rozporu se svou povinností jednat jako řádní hospodáři. Žalobci tím způsobili újmu odpovídající výši vyplacených odměn.

4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, o nichž, jak plyne z obsahu spisu, mezi účastníky v podstatě není sporu, totiž že již shromážděním delegátů konaným dne 13. 5. 2014 byly schváleny zásady odměňování členů představenstva, které měli před jednáním všichni delegáti k dispozici. Důvod vytvoření takových zásad byl na shromáždění prezentován žalovaným č. 1, odůvodněn byl tím,

že nová legislativa, ukládá, aby odměňování bylo odsouhlasováno shromážděním delegátů“. K námitce přítomného náhradníka delegáta [jméno] [příjmení] doplnil, že zásady jsou koncipovány tak, aby shromáždění delegátů nemuselo každý rok odměny schvalovat, je dán nepřekročitelný strop, odměny jsou vázány na průměrnou mzdu, aby v případě inflačního tlaku nemuselo shromáždění delegátů řešit, zda přidá odměnu či ubere“. Součástí přijatých zásad bylo mimo jiné ustanovení, podle něhož výše odměny člena orgánu družstva činí 60 000 Kč měsíčně za běžnou činnost družstva a za členství v představenstvu částku stanovenou rozhodnutím představenstva, nejvýše však 0,33 násobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy vycházející ze 4. čtvrtletí předchozího kalendářního roku, a dále, že: „Předsedovi představenstva může představenstvo přiznat dále odměnu za splnění stanovených úkolů v maximální výši 0,5 násobku základní odměny, případně mimořádnou odměnu za splnění úkolu zvláště významného pro rozvoj družstva ...“. Zásady byly účinné do 31. 5. 2016, poté byly zrušeny a nahrazeny novými zásadami účinnými od 1. 6. 2016, které však odměnu, za splnění stanovených úkolů“ předsedovi představenstva řešily stejně. Také tyto nové zásady byly přijaty shromážděním delegátů, a to dne 17. 5. 2016 spolu se vzorem Smlouvy o výkonu funkce členům představenstva a kontrolní komise. Se žalovaným č. 1 byla uzavřena smlouva o výkonu funkce 26. 6. 2014 a 26. 5. 2016 ve znění odpovídajícímu přijatým zásadám. Úkoly předsedovi představenstva pro jednotlivé roky byly koncipovány jako příloha smlouvy o výkonu funkce vždy pro každý kalendářní rok. Představenstvo na své schůzi dne 23. 2. 2017 a poté dne 14. 12. 2017 přijalo usnesení, jímž konstatovalo, že předseda představenstva jemu předtím představenstvem uložené úkoly pro rok 2016 splnil, úkoly pro rok 2017 splnil s výjimkou jednoho z bodů, a vyslovilo tak souhlas s výplatou odměny za splněné úkoly ve výši 0,5 násobku základní odměny za rok 2016 a ve výši 95% maximálního nároku pro rok 2017. Zasedání představenstva se účastnili členové kontrolní komise. Odměny byly žalovanému skutečně vyplaceny; příkaz k úhradě částky 178 600 Kč odpovídající doplatku roční odměny (její poloviny) za rok 2016 byl dán 7. 3. 2017, k zaplacení částky 351 120 Kč jako 95% maximální odměny za rok 2017 byl dán příkaz v lednu 2018.

5. Na základě uvedených zjištění dospěl soud prvního stupně k závěru, odkazuje přitom na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 29 Odo 1417/2006, že o konkrétní výši odměny v rozporu s ustanovením § 656 písm. c) z. o. k. rozhodoval někdo jiný než shromáždění delegátů, aniž by měl stanovena objektivní kritéria pro určení odměny a aniž by tak byla zajištěna kontrola členů družstva nad odměňováním členů volených orgánů. Úkoly, při jejichž splnění příslušela odměna předsedovi představenstva, jen velmi obecně formulovalo i kontrolovalo představenstvo. Ujednání o stanovení odměn v zásadách je navíc neurčité, neboť se odvíjí od „základní odměny“, aniž by bylo uvedeno, co jí je míněno. Samotné úkoly, za které byly odměny vypláceny, nebyly nijak nadstandardní, šlo o základní úkoly související s výkonem funkce člena (předsedy) statutárního orgánu právnické osoby. Vyplacení odměn pouze na základě rozhodnutí představenstva odkazujícího na zásady odměňování označil soud prvního stupně z uvedených důvodů za protiprávní. Žalovaní přitom měli vědět, že zásady jsou neurčité a že jsou přijaty v rozporu s judikaturou, ostatně na to byli upozorňováni na shromáždění delegátů při rozhodování o jejich přijetí. O to víc měli být při jejich schvalování a následném rozhodování o vyplacení odměn

ostrážiti. V souvislosti s jejich rozhodnutím se snížila hodnota majetku družstva, kterou jsou povinni nahradit. Usnesení shromáždění delegátů, na kterém byly přijaty zásady odměňování, nebylo sice napadeno žalobou na neplatnost, to však samo o sobě nezakládá platnost všech jednání, které družstvo na podkladě přijatých usnesení činilo, pokud byla (případně) sama v rozporu se zákonem. Námitku promlčení, která byla vznesena žalovanými, nepovažoval za nedůvodnou, protože od výplaty v tomto řízení sporných odměn (7. 3. 2017, 15. 12. 2017 resp. 3. 1. 2018) do podání žaloby neuplynuly tři roky.

6. Proti tomuto rozsudku podali žalovaní včasné odvolání. Namítají, že se soud prvního stupně nevypořádal s jejich procesní obranou vystavěnou na polemice s aplikovatelností rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 29 Odo 1417/2006 na konkrétní případ. Nevypořádal se ani s argumentem, že dostojí-li požadavku objektivních kritérií pro určení výše odměny i hledisko „celkových (příznivých) hospodářských výsledků“, jejichž posouzení je na představenstvu, jak Nejvyšší soud dovodil v jiném případě, pak mohou být objektivním kritériem i představenstvem určené úkoly, při jejichž splnění náleží sporná odměna. Zdůrazňují, že výše odměny byla omezena maximální výší danou 0,5 násobkem celkové základní odměny, byla stanovena vnitřním předpisem, který byl příslušným orgánem žalobce řádně schválen. Oponují názoru soudu prvního stupně, že ujednání o výši odměny je neurčité, a připomínají případný vznik nároku na odměnu obvyklou, případně odměnu odvíjející se od odměny za léta předchozí, navýšené o inflaci podle žalobcových stanov účinných od 11. 6. 2015, která by byla vyšší než odměna skutečně vyplacená. Namítají též, že se soud prvního stupně nezabýval ani argumentací vztahující se k předpokladům, za nichž lze podle stávající judikatury dovodit porušení péče řádného hospodáře, a doplňují konečně též novou skutečnost, že podobným způsobem jako dosud byla odměna předsedovi představenstva určena i v nových zásadách odměňování schválených dne 8. 6. 2022. Navrhují rozsudek soudu prvního stupně zrušit, případně změnit.

7. Vedlejší účastník se připojil k argumentům žalovaných a doplnil, že jejich rozhodnutí vycházelo z rozhodnutí shromáždění delegátů družstva, které naprostou většinou rozhodlo o maximální výši odměn, která nebyla překročena. I kdyby rozhodnutí shromáždění delegátů a následný postup žalovaných vycházel z nesprávného právního názoru, nelze tento názor ztotožňovat s porušením péče řádného hospodáře. Zdůrazňuje, že nikdo ani netvrdil, že by vyplacené odměny byly nepřiměřené, tedy ani to, v čem vlastně spočívá žalobcem tvrzená škoda.

8. Žalobce považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za správné a navrhuje ho potvrdit. Je přesvědčen, že judikatura Nejvyššího soudu uvedená v rozsudku soudu prvního stupně je aplikovatelná v plném rozsahu i na tento případ. Kritérium „celkově příznivých hospodářských výsledků“ naopak nelze považovat z hlediska obecnosti za kritérium obdobné jako „splnění stanovených úkolů“, navíc maximální výše odměny jasná nebyla, protože nebylo zřejmé, co bylo považováno za „základní odměnu“, z níž se měla odměna za úkoly odvíjet. Konkrétní ustanovení zásad odměňování je neurčité, tím spíše je podle žalobce zřejmé, že neobsahuje objektivní kritéria pro určení výše odměny. Jestliže žalovaní jednali podle takto vágního a protiprávního rozhodnutí, nejednali jako řádní hospodáři.

9. Odvolací soud věc projednal podle § 212 a 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“). Dospěl k závěru, že soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek skutkových zjištění, s nimiž se odvolací soud ztotožnil v rozsahu uvedeném v bodě 4, na základě svých zjištění soud prvního stupně dospěl k právnímu závěru, s nímž se však odvolací soud již ztotožnit nemůže.

10. Soud prvního stupně se v řízení soustředil na vyřešení otázky (vycházejí přitom z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 29 Odo 1417/2006), zda shromáždění delegátů ze dne 13. 5. 2014 a 17. 5. 2016 přijalo jasné a určité zásady pro odměňování členů představenstva, jimiž by byla určena představenstvu objektivní kritéria pro určení odměny předsedovi představenstva, méně již na otázku, za jakých okolností by členové představenstva měli o odměně

rozhodnout, aby jejich jednání mohlo být považováno za jednání odporující povinnosti jednat jako řádný hospodář. Odpověď na obě tyto otázky má přitom pro posouzení věci význam.

11. K předpokladům odměňování členů orgánů obchodních korporací se Nejvyšší soud (znovu) vyjádřil v jednom ze svých novějších rozhodnutí ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. 27 Cdo 2279/2020. Odkázal v něm na svou dosavadní judikaturu, která je použitelná i v režimu z. o. k., v poměrech této věci tedy i pro úpravu danou § 656 písm. c) a § 704 z. o. k., podle něhož výši odměny představenstva určuje shromáždění delegátů, neboť podle stanov družstva (o čemž není sporu) jeho členy jmenuje a odvolává.

12. Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí připomněl, že účelem pravidla, podle něhož členu orgánu náleží za výkon funkce toliko plnění, jež mu schválí valná hromada (nejde-li o plnění, na něž plyne právo z právního předpisu), je zabezpečit kontrolu společníků nad odměňováním členů orgánů a zamezit tomu, aby zejména členové statutárního orgánu určovali odměny sami sobě bez ohledu na majetkové poměry společnosti a na kvalitu výkonu funkce odměňovanými členy orgánů. Valná hromada přitom může rozhodnout o schválení odměny členu orgánu i za období předcházející jejímu jednání. Valná hromada však nemusí určit přímo výši úplaty za výkon funkce člena statutárního orgánu; postačí, když stanoví pravidla pro její určení. Nejvyšší soud v té souvislosti odkázal na svá dřívější rozhodnutí, konkrétně rozsudek ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 1355/2018,

a judikaturu v něm citovanou, usnesení ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 4503/2018, a ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 372/2019, a doplnil, že v rozporu s nimi není, upravuje-li výši odměny člena orgánu vnitřní předpis schválený valnou hromadou.

13. V právě zmíněném rozsudku ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1355/2018, řešil Nejvyšší soud otázku, zda bylo ponecháno, „libovůli představenstva“ obchodní korporace rozhodování o odměnách jeho členů, jestliže podle smlouvy o výkonu funkce jeho členu náležela za výkon funkce, další odměna za celkové hospodářské výsledky žalobkyně dosažené v příslušném kalendářním roce ve výši maximálně 2,5 násobku základní roční odměny“ s tím, že podmínky pro přiznání a výplatu další odměny pro příslušný kalendářní měsíc stanovilo svým rozhodnutím představenstvo žalobkyně. Nejvyšší soud konstatoval, že o libovůli nešlo, neboť objektivním kritériem pro určení odměny bylo stanovení její maximální možné výše za kalendářní rok, přičemž přiznání další odměny a určení její výše bylo podmíněno celkovými (příznivými) hospodářskými výsledky žalobkyně dosaženými v kalendářním roce.

14. V nyní posuzovaném případě celková odměna předsedy představenstva zahrnovala odměnu za běžnou činnost družstva, odměnu za členství v představenstvu, odměnu za jednotlivé úkoly a případnou další odměnu za úkol zvlášť významný pro rozvoj družstva. Předmětem tohoto řízení je pouze, „odměna za jednotlivé úkoly“, není proto třeba zabývat se podmínkami pro přiznání odměny za, „úkol zvlášť významný“. Konkrétní výši odměny za běžnou činnost družstva a za členství v představenstvu určilo svým rozhodnutím shromáždění delegátů, u odměny za jednotlivé úkoly stanovilo její maximální výši a současně pověřilo představenstvo družstva, aby podle dílčích úkolů tak, jak budou představenstvem určeny a poté plněny, v rámci stanoveného rozpětí samo určilo konkrétní výši odměny. Odměna za jednotlivé úkoly tak, jak byla určena, představovala méně než třetinu celkové odměny (včetně odměny za členství v představenstvu) vyplácené předsedovi. Představenstvo mohlo rozhodnout pouze o tom, zda jeho předseda plní úkoly v rámci obchodního vedení družstva, které mu zadalo, a rozhodnout o výši odměny za úkoly, ale pouze v mezích daných shromážděním delegátů. Pro určení výše odměn za úkoly bylo nastaveno objektivní kritérium dané maximálním rozpětím, v němž mohla být odměna přiznána. Způsob nastavení této odměny je v souladu se smyslem právní úpravy, tedy zajištěním kontroly družstevníků nad hospodařením s prostředky družstva. Argument neurčitosti ujednání o sporné odměně akceptovat rovněž nelze, jestliže ani mzdová účtárna družstva o způsobu určení výše odměn žádné pochybnosti neměla a za základ jejich výpočtu (za základní odměnu) považovala podle zásad odměňování částku

odpovídající odměně předsedy za běžné činnosti, jak plyne z přehledů a mzdových listů zpracovaných mzdovou účtárnou žalobce, které jsou součástí spisu.

15. I kdyby však mohlo být uvedené kritérium pro určení výše odměny za úkoly posouzeno jako nedostatečné, přesto by podle názoru odvolacího soudu v konkrétním případě nebyly splněny podmínky, za nichž by rozhodnutí o výplatě odměn podle stanoveného kritéria mohlo být považováno za porušení péče řádného hospodáře. Statutární orgán jedná jako řádný hospodář, pokud při svém podnikatelském rozhodování vychází z přiměřených informací v dobré víře, že jedná v nejlepším (obhajitelném) zájmu obchodní korporace a ve vztahu ke korporaci je (nezbytně) loajální (srov. § 51 odst. 1 ZOK). Ustálená judikatura Nejvyššího soudu zdůrazňuje, že odpovědnost statutárního orgánu není odpovědností za výsledek, ale za řádný výkon funkce, tj. za jednání založené na potřebných znalostech a informacích, na rozumném využití dostupných informačních zdrojů a zvážení (na jejich základě) rozpoznatelných rizik vlastního rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2363/2011, nebo ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 29 Cdo 5036/2015).

16. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že představenstvo družstva, které rozhodovalo o odměnách prvního žalovaného za stanovené úkoly za druhou polovinu roku 2016 a za rok 2017, vycházelo z vnitřního předpisu družstva, jehož příslušnou část v tomtéž znění již dvakrát (v letech 2014 a poté 2016) po živé diskusi na toto téma schválilo v obou případech naprostou většinou hlasů shromáždění delegátů družstva. Vnitřní předpis, jak uvedeno, stanovil maximální výši odměn za splněné úkoly a představenstvu družstva svěřil de facto zodpovědnost za vymezení úkolů pro předsedu představenstva a kontrolu nad tím, zda budou tyto úkoly splněny. Představenstvo družstva určilo pro každý kalendářní rok předsedovi úkoly a podle rozsahu, v jakém byly splněny, přiznalo svému předsedovi odměny ve výši, která nikdy nepřesáhla maximální výši určenou shromážděním delegátů. Při svém rozhodování o odměnách předsedy představenstva postupovalo tedy zcela v souladu s rozhodnutím, které učinilo shromáždění delegátů a které samotní členové představenstva považovali za souladné se zákonnou úpravou.

17. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaní mohli vědět o pochybnostech souvisejících se správnou formulací vnitrodružstevního předpisu, protože oponentní názor zazněl v diskusi na zasedání shromáždění delegátů. Závěr o jednání žalovaných v rozporu s péčí řádného hospodáře však nelze založit pouze na tom, že členové představenstva vycházeli z právního názoru odpovídajícího tomu, který opakovaně svým hlasováním vyjádřila většina delegátů (podle obsahu spisu v r. 2014 pro schválení zásad odměňování hlasovalo 105 delegátů, 18 bylo proti, 28 se zdrželo, v r. 2016 hlasovalo

96 delegátů pro, jen 3 delegáti proti). Jednání výkonného orgánu družstva, které je v souladu s rozhodnutím nejvyššího orgánu družstva, obecně vzato nelze považovat za jednání, které by bylo v rozporu s povinností péče řádného hospodáře, jestliže členové představenstva měli důvod považovat rozhodnutí tohoto nejvyššího orgánu za správné. Ve vztahu k družstvu postupovali loajálně, na základě racionální úvahy, v dobré víře, tedy nikoli v rozporu s § 51 odst. 1 z. o. k .

18. Současně je vhodné připomenout, že žalobce považuje za problematický pouze formální způsob určení odměny za úkoly, nikoli již její výši, a ani netvrdí, že by odměna za splněné úkoly, která byla prvnímu žalovanému vyplácena, s připočtením základní odměny (odměny za členství v představenstvu a za běžnou činnost předsedy), přesáhla obvyklou výši příjmů, kterou družstvo vyplácelo předsedovi družstva v předchozím období. Žalobce ani netvrdí, že by celková výše odměny při porovnání částek vyplácených před a po sporném období byla v hrubém nepoměru s objemem práce, kterou v tom kterém období odváděl předseda představenstva, případně že by neodpovídala aktuálním ekonomickým možnostem družstva. Přitom především takové okolnosti by byly významnými kritérii pro závěr, zda rozhodnutí žalovaných je souladné s povinností péče řádného hospodáře (a ostatně zda vůbec družstvu vznikla škoda). V té souvislosti lze doplnit jen tolik, že žalovaný č. 1 v odvolacím řízení uvedl, a žalobce nezpochybnil, že rozdíl v celkové odměně, která byla vyplácena od r. 2014 a v předchozím období, mohl být maximálně 5%. Z

obsahu spisu vyplývá, že na základě smluv o výkonu funkce žalovanému č. 1 náležela (včetně odměn za úkoly, které jsou předmětem sporu) v r. 2016 v průměrná měsíční odměna v celkové výši 98 266 Kč hrubého, v r. 2017 ve výši 99 660 Kč hrubého. Podle aktuálních zásad odměňování (jimiž bylo doplněno dokazování v odvolacím řízení) náleží nynějšímu předsedovi představenstva měsíční odměna člena představenstva bez povinných odvodů ve výši 12 000 Kč a měsíční odměna za řízení běžné činnosti ve výši 98 000 Kč.

19. Z uvedených důvodů odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl.

20. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Úspěch měli žalovaní, kteří byli v řízení před soudem prvního stupně i v odvolacím řízení zastoupeni jedním advokátem, jim vzniklé náklady za právní zastoupení odpovídají výši odměny advokáta určené z tarifní hodnoty sporu za každý úkon právní služby a každou zastupovanou osobu, snížené o 20% (§ 6 odst. 1, § 7 odst. 6, § 8 odst. 1, § 11, § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu). Zástupce žalovaných učinil před soudem prvního stupně celkem 10 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě ze 17. 11. 2019, dále zaslal písemná vyjádření s daty 17. 8. 2020, 7. 1. 2022, 22. 2. 2022 a 11. 5. 2022, a zúčastnil se celkem čtyř soudních jednání. V odvolacím řízení učinil tři úkony, konkrétně sepsal odvolání, zúčastnil se jednání odvolacího soudu dne 28. 2. 2023 a dne 1. 3. 2023, při němž došlo již jen k vyhlášení rozsudku, náleží za ně pouze polovina odměny (§ 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu). Z tarifní hodnoty sporu 529 720 Kč je odměna za jeden úkon 10 420 Kč, snížená o 20% 8 336 Kč, za devět žalovaných 9x 8 336 Kč je odměna za úkon 75 024 Kč, odměně za celkem dvanáct „půl“ úkonů odpovídá částka 937 800 Kč. Připočtena byla 13x paušální náhrada podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 3 900 Kč, dále cestovné a náhrada za ztrátu času.

21. Cestu k jednání odvolacího soudu dne 28. 2. 2023 z Teplic do Prahy a zpět, tj. 182 km, trvající celkem 3 hodiny zástupce žalovaných absolvoval vozem Subaru Outback, [registrační značka] s průměrnou spotřebou benzínu 8,6l /100 km, cenou benzínu 95 ve výši 41,20 Kč a náhrady za opotřebení vozu ve výši 5,20 Kč/km podle vyhlášky č. 567/2022 Sb. Celková výše cestovného je 5 590 Kč, náhrada za ztrátu času cestou k soudu a zpět je 600 Kč (6 půlhodin podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu). Cestovné a náhradu za ztrátu času požadoval zástupce žalovaných v tomto řízení pouze v rozsahu jedné třetiny (cestu absolvoval v týž den k dalším dvěma jednáním u téhož soudu), tj. 730 Kč. K odměně, paušální náhradě a příslušné části cestovného a náhrady za ztrátu času byla připočtena 21% daň z přidané hodnoty počítaná ze součtu těchto položek, tj. částka po zaokrouhlení 197 910 Kč, náklady právního zastoupení jsou tedy celkem po zaokrouhlení 1 140 340 Kč. S připočtením částky 26 486 Kč zaplacené za soudní poplatek za odvolání jsou celkové náklady řízení žalovaných 1 166 826 Kč.

22. Vedlejšímu účastníkovi na straně žalované, na něhož se hledí rovněž jako účastníka v řízení úspěšného, vznikly náklady za účast jeho zaměstnance na jednání odvolacího soudu a za přípravu k tomuto jednání podle § 1 odst. 3 písm. b) a c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši 2x 300 Kč, jejich náhrada mu byla přiznána podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nelze podat odvolání.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, při splnění podmínek uvedených v ustanovení § 236 a násl. o. s. ř. k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně.

Praha 1. března 2023

JUDr. Michal Krenk Ph.D.
předseda senátu